

a foc lent

*premi de literatura
eròtica la vall
d'albaida*

ramon guillem

I

*M'illumino
d'immenso.*

GIUSEPPE UNGARETTI

Vaig tancar les pàgines del llibre. Era inevitable: darrerament, sempre que intentava llegir, el cony de S., o, si de cas, la imatge que jo me n'havia fet, omplia totes les síl·labes. No hi havia comes, parèntesis, punts i a part, punts i seguit, espais en blanc o dièresis on no surara aquella malesa somniada en un contagi que s'encomanava, fins a fer-se interminable, a cada part del seu cos.

Vaig llançar el llibre damunt la taula, força empipat. En aquells instants plovia. «Vaja, quin tòpic, ja hi som», pensí, «si no fóra perquè ja fa temps que no fot ni una paraula diria que la ficció torna a guanyar-me». Per aquella època, ja feia temps que no escrivia. Sabia perfectament que sempre plou en les obres de ficció, però ni tan sols vaig poder somriure. Ja no escrivia, i no em feia gens de gràcia adonar-me d'aquesta petita broma de la pluja.

Aleshores, jo treballava en una petita editorial, on dirigia una col·lecció de narrativa, i on feia tots els papers de l'auca. Igual redactava una nota per a la premsa, que corregia origi-

nals insofribles –per a la publicació!–, que formava part del jurat d’algun premi literari –açò ben poc, perquè la meua tendència innata era declarar-los deserts–, que traduïa d’alguna llengua estrangera, amb preferència romànica, per allò de la proximitat. He de dir, tanmateix, que el meu horari era bastant flexible, i llevat que em cridaren per urgències, la meua presència allí no deixava de ser un permanent interrogant. No va durar-me massa aquella ocupació, òbviament. M’agrada la llibertat, tenir tot el temps per a mi, escriure quan em ve de gust, de dia, a l’hora de l’àngelus, de la sesta, o a altíssimes hores de la nit, tant fa, sense mirar el rellotge per a res. No entenc alguns companys que treballen en una oficina, com a redactors d’algun diari, en no se sap quina sinistra sucursal bancària, fent classes a uns borinots indocumentats o, el pitjor de tots, com a funcionaris de qualsevol ajuntament perdut. Quina obra seriosa es pot bastir així? Com pot empresonar-se entre quatre parets un esperit lliure? Ningú no em podrà convèncer del contrari.

Però ja no escrivia. I cada vegada em costava més llegir, com si les paraules –les que hauria d’escriure jo, les escrites per altres– no volgueren saber res de mi, fugisseres. L’única cosa que tenia clara era que volia veure aquella dona, menjar-me-la amb els ulls, besar-la, tocar-la, gitar-me amb ella. No deixava de pensar que, tot i el meu desig, potser l’estava utilitzant com a excusa del meu fracàs com a escriptor. És possible, qui sap, aquestes qüestions mai no acaben d’aclarir-se del tot. Però aquest pensament era inútil, un joc mental, poc més, i, per descomptat, ni per remei no disminuïa la meua atracció.

Tanmateix, no havia pogut acostar-m'hi ni per casualitat. L'havia coneguda en una llibreria de València, el lloc on treballava, i no en sabia res més. Sí, en sabia el nom, perquè l'havia sentit a un company de treball mentre la cridava per demanar-li un llibre, però poca cosa: quatre paraules creuades, amb intenció gairebé professional, i prou. Estrictament, no podia dir-me que no haguera intentat seduir-la, però el tímid estratagema va fallar-me. Fins i tot, vaig fer una cosa que sempre havia rebutjat: fer servir la meua petita fama d'escriptor –ai, i tan petita! Qui podia conèixer un tal Andreu V., que a més a més escrivia en català?–, i presumir d'intel·lectual. Tot per a res. L'únic que vaig aconseguir fou que un petit desig que en un principi només era una petita punxada es convertira en una fiblada verinosa d'escorpí, sense escapada possible.

Com un autòmat, sense saber per què, vaig agafar el tren –per aquells anys jo vivia en un poble de l'Horta, un d'aquells pobles que ja no tenen cap personalitat, cada vegada més abocats a ser només uns tristos dormitoris de la capital, però una mica més tranquil i de bon preu, com de pensió barata, que era el que jo necessitava–, i vaig anar-me'n a la ciutat. Dins dels meus ulls tenia gravada la curta faldeta de S. la darrera vegada que vaig veure-la. Estava ajupida i agafava un llibre d'un prestatge de baix del tot, i ara, només de pensar-hi, el meu desig –m'imaginava la mà acaronent-li la cara interior de les cuixes, pujant, com una aranya lenta, fins al descobriment d'un finíssim i caragolat fil de seda– va tornar a créixer. Com si fóra un adolescent va endurir-se'm

el piu, i unes petites gotes van mullar-me'n la punta. Impotent, com si estiguera lligat de mans i peus, vaig enrabiarme, entristir-me, compadir-me de mi mateix, tot alhora, en una barreja indestriable. Em sentia el paradigma de la frustració: no podia escriure, i era incapaç d'aconseguir una dona que m'interessava, perquè la pàgina en blanc sempre estava en blanc, com un desig incomplert, i el desig sempre era desig, com una immensa pàgina en blanc.

Aquell dia jo no sabia encara que havia de ser el principi, ni tan sols podia intuir –tot i la meua urgent necessitat– que aquella dona havia de convertir-se en la meua companya. Ho recorde ara que no està al meu costat, i és tan àmplia la seua absència aquests dies de juliol encès, on el terrat bullint a sobre meu en aquest darrer pis, foc sobre foc, m'obliga a abocar-me a la finestra. Hi ha només una petita brisa, un quequeig, gairebé res, però això i una cervesa freda, que jo volguera de neu, intenten salvar-me.

Ara et veig a la falda d'una muntanya, en una petita casa de camp a la vora d'uns horts de tarongers, la mar, tan blava, al lluny. Acabes d'eixir de prendre el bany en una bassa d'aigua freda, tan freda que els mugrons són les puntes ertes d'unes llimes, mentre el pit té el mos golós de la bresquilla. Et deixes caure damunt d'una tovallola, oferint-te al sol perquè es bega l'aigua que et regalima i ben prest t'eixugue tots i cadascun dels rierols que en la teua pell espuirgen. Indolent, t'has tret la part de dalt del biquini, i tanques els

ulls. Potser penses en mi, potser en aquests moments arribes a intuir-me. Tant fa si no és així. Perquè has tancat els ulls i no pots veure com des de tan lluny et mire ajaguda, i com m'assec a la gatzoneta enfront teu, i la meua mirada creix dins del cos que l'habita. No pots saber que en aquest instant els meus ulls et miren eixe turó salvatge reblert de matolls i herba ferida. Ni que em pose de genolls enfront teu, i lentament, sense presses, perquè el desig de vegades és el paladeig de fruita d'un *Lágrima* de Porto, et passe la cara, amb un frec gairebé imperceptible, per damunt del banyador, i els llavis comencen a obrir-se i la llengua a demanar el manà que l'alimenta. Però no ho vull encara. I és el palmell de la mà la part del meu cos que recorre eixe tros de tela, deixant que a baix comence a nàixer un riu dolcíssim i ple de vida, palpitant a cada cercle que esbosse. I de nou endinse la cara: però ara és el nas, la punta del nas, que juga amb eixa vall fonda que comença a negar-se, i inicié un petit camí amunt i avall, avall i amunt, que et provoquen els primers calfreds, el primer crit ofegat, el primer somriure del plaer, una línia encara poc visible, però ben feliç. I és el dit índex el que ara vol acaronar-te amb tendresa, però de sobte pressionant amb més força: és l'herald que anuncia l'arribada del dit del cor, quin nom més apropiat!, aquell que t'alçarà una mica el banyador, el just perquè la llengua –sí, és el seu moment– comence a recórrer els camins de l'herba. A poc a poc l'espai que ocupava la tela va empetitint-se, fins que queda amagat, a una vora, com si volguera quedar-se ocupant la regata del cul, però sense acabar de decidir-se. El cony és ja

una invitació a una festa secreta, al gran vals entre les torxes. I la llengua acarona els llavis, i puja i baixa, i sense mossegar mosseguen les dents, i entra, d'improvís, com una fletxa, en la gran fondària per tornar a eixir de seguida, diverses voltes, per sentir les sacsejades cada volta més violentes del teu cos, i busca la gemma que ja és carboncle i és un tremolor incontenible entre els colps i carícies de la llengua, a la recerca desesperada de l'esclat.

Després, et despertes i et sents alegre, plena de goig, i no saps per què estàs tan banyada. Potser has tingut un somni que no recordes. I per a refrescar-te, tornes a entrar, en un capbussó decidit, a l'aigua.

A la barra del bar em prenia un refresc mentre fullejava un nou diari de tendències filofeixistes que hi havia quedat abandonat. A vegades, m'estranyava com una ciutat tan oberta podia allotjar tantes contradiccions. Les mateixes pàgines que es dedicaven amb acarnissament a condemnar l'exhibició d'una pel·lícula, o una mostra fotogràfica amb algun cul resplendent, contenien cap al final gran varietat d'ofertes de sexe. Cap contradicció si pensem que determinada concepció de la moral es basa en un capitalisme salvatge, però no obstant això mai no ha deixat de sorprendre'm. Sempre he estat una mica ingenu, ja m'ho deia A., la primera dona que va jaure amb mi, mentre em mossegava amb deliri les orelles, i potser no he canviat tant. Era aquest el motiu pel qual no em treia del cap S.? Una innocència que em feia

buscar un cos com si m'hi anara la vida, com si necessitara el sexe per a explicar-me, per a fugir de l'absurditat del món que m'envoltava, eixa estúpida realitat feta de vidres aparents i quincalla? O només era pur i simple desig, una atracció animal, un afany de curullar les meues ànsies de mascle? (I si fóra així, per què no sentia aquesta obsessió per cap altra dona? A l'abast sempre n'hi havia alguna per a casos de primàries contingències, com una bala en la recambra, i ni tan sols hi pensava.)

Fastiguejat, vaig deixar de banda el diari. La llibreria on treballava S. es trobava a unes poques passes d'on jo era, i en aquells moments la meua principal preocupació consistia a allargar l'instant del meu simulacre d'encontre. Allí, fent com qui busca un llibre, remenaria pels prestatges, mentre de cua d'ull cada moviment seu seria privilegi per a la meua observació: una graciosa ganyota de menyspreu, d'amagatotis, a un client llandós, un moviment inesperat de malucs, que et deixava sense esma, un pit emergent en la llunyania..., per a la fi, com sempre, fugir amb la cua entre les cames, en una repetició d'actes que ja començava a convertir-se en buida i mecànica, preludi d'un abaltiment posterior.

En una botiga de música havia comprat un CD i vaig obrir-ne el precinte per fer-li una ullada. Era el meu estimat Bruckner: la *Setena simfonia*. Va estrenar-la a Leipzig el 30 de desembre de 1884, i a partir d'aleshores el compositor va començar a gaudir de certa fama; ell, tan tímid, tan allunyat dels grans

corrents culturals de l'època, tan estrany al poder. Fins i tot, amb tan mala sort en les relacions amoroses, sempre insatisfetes i frustrades.

De família modesta, va treballar de mestre fins que va obtenir un lloc d'organista en la catedral de Linz, i va començar a estudiar contrapunt a Viena quan ja tenia més de trenta anys.

Hanslick, l'enemic acèrrim de Wagner, el feia blanc del seu menyspreu, perquè Bruckner no amagava per a res l'admiració que pel mestre sentia, mentre que els antiwagnerians el criticaven per camperol i groller. A la *Setena simfonia*, l'*adagio* és un homenatge a la mort de Wagner, un adéu tan intens que és gairebé impossible escoltar-lo sense emocionar-se. Sempre que sent aquesta música, la pell se'm posa de gallina, i una esgarrifança profunda –d'on ve tanta força, tanta intensitat, tanta llum en el dol?– em trepana tots els porus: encara que la música negue la cambra mil vegades, la llum que desprén aquesta música sublim em nega una i altra i altra vegada. És la sorpresa de l'art vertader, del sol traspasant els núvols foscos, del poder de la vida, a voltes, tan intensa, contra els míseros embats de la mort. És també l'estranyesa de l'amor en un món que el rebutja. El triomf suprem. La victòria dels sentits.

Vas entrar al bar i no vaig adonar-me'n. Immers en la lectura del catàleg del disc –«*le sommet de l'expressivité est sans aucun doute le mouvement lent*»– on cercava, sense èxit, algun co-

mentari respecte a la versió de l'Orquestra Filharmònica de Viena dirigida per Karl Böhm que tenia entre mans, vaig tardar a descobrir-te asseguda a la meua vora, en l'únic tamboret que quedava lliure. Te'm vas fer present en sentir la teua veu: «un cafè amb llet, em faria el favor?», i fou tot tan apressat que gairebé no hi va haver espai per a la sorpresa. Si haguera estat així, el meu rostre hauria d'haver estat la imatge més evident de l'estupefacció. Perquè no sols eres al meu costat, com si fóra allò més natural del món, un esdeveniment sense importància, sinó que a més a més vaig fixar-me que miraves cap a mi i em somreies. Bé, no fou exactament així, perquè la teua mirada es dirigia amb curiositat cap al disc que acabava de comprar, i va ser aleshores, en mirar-te, quan els teus ulls van creuar-se amb els meus, i un somriure lluminós va desplegar-se, com les veles d'un vaixell obertes per a xuclar el vent en la immensitat del mar.

I ausades que vas absorbir el poc de vent que em quedava en les venes! «T'agrada Bruckner?» foren les teues primeres paraules. Són els mots que més vegades he repetit en la meua vida. Foren la porta, el finestral, la constel·lació i la llum inesgotable. Foren l'aigua entre les roques, l'ullal, el remolí del melic que augurava altres carícies. La conversa va fer-se fluida aleshores, sense cap impediment ni pedra que entorpira el camí, com uns amics que fa temps que no s'han vist i, tot just per pur atzar, acaben de trobar-se, i ja no poden deixar de parlar. Només després d'una llarga estona –llarga perquè vam veure el temps esllavissar-se en un rellotge de paret d'una marca coneguda de cerveses–, vas descobrir que

havien finit els minuts del teu descans i vas fugir corrents amb la promesa d'una pròxima trobada.

Ja no vaig tenir cap prejudici de visitar la llibreria, ni m'importava que, preocupada en afers de treball, gairebé semblares ignorar-me, perquè sabia que no era així. Ah, les converses en la secció de música amb l'excusa d'una consulta bibliogràfica, i el muntó de llibres que vaig haver de comprar només per a parlar amb tu! Quines rialles hem tingut en evocar-ho! Sí, com aquell llibre d'Aaron Copland que m'ensenyaves: *Cómo escuchar la música*, i que insisties que havia de llegir-lo, només per concloure amb el compositor que «si es vol entendre millor la música el més important que es pot fer és escoltar-la!» De fet, aquella frase em va venir com l'anell al dit, la coartada perfecta per a acordar la nostra primera cita, precisament, no podia ser d'una altra manera, per a anar al Palau de la Música a escoltar un altre Bruckner no menys famós: la *Quarta simfonia*, aquella que es coneix per la *romàntica*.

Després del concert, ja en ta casa, on m'havies convidat a pujar, parlàvem d'una simfonia i d'una altra. Abans, però, el nerviosisme de trobar-me amb tu –tanmateix, no vas endevinar-me'l o potser ho dissimulaves molt bé– m'havia fet passar una de les seues. Passejant pels jardins del riu, entre arbres negres com la nit que em feien témer una trobada indesitjada, alguna navalla refulgent com la plata entre les mans de qualsevol pobre diable, vaig trobar-me malament, i un calfred de gel va eriçonar-me fins l'arrel de les parpelles. No fou res, una trivialitat, encara que per un moment vaig

creure que hauria de fotre el camp per culpa d'una malaltia benigna i tanmateix molesta, però només la idea covarda de la fugida va provocar l'efecte contrari. «Ara o mai!», juraria que fou el crit que em predisposava a la guerra.

Tu em mostraves la teua primerenca passió per la quarta, gairebé indestructible, que et feia actuar com una apòstol bruckneriana, amb aquell *scherzo* que cridava a la cacera i a la persecució enfurida de la canilla pel bosc. Però l'*adagio*! L'*adagio* et feia embogir i perdre el nord com nau a la deriva. Vas contar-me –però no fou eixa nit, fou molt de temps més tard, encara no era època de confidències– com t'acaronaves amb aquella música, amb quin delit et masturbaves mentre deixaves penetrar dins de tu –com reies, amb quina malícia, en referir-me aquesta *penetració!*– la melodia dels violoncel·les, de les violes, de la corda, tota la melancolia immersa, la coda potent... fins que et fonies amb les trompes triomfants de l'*scherzo* en arribar a l'orgasme. Havies arribat a tal pràctica del teu cos i de la música, hi havia tanta harmonia, tanta identificació que era estrany les vegades que no succeïa així.

Ja he dit que això encara no ho sabia. Ignorava les connotacions eròtiques que podia tenir Bruckner per a tu. Per aquest motiu no podia preveure el que significava que t'alçares amb lentitud, gairebé marcant les passes, i posares a l'aparell la *Setena simfonia*, mentre em demanaves si volia beure alguna cosa. Perquè després del teu enamorament per la *Quarta* vas descobrir la *Setena*, i això fou l'èxtasi.

Aquella nit vaig témer Bruckner. No en sabia dir-te exactament el motiu. Segurament, no volia que descobrires

tan aviat les meues pregones intimitats. Perquè una cosa és compartir la passió per determinada música i una altra de ben diferent que algú et veja emocionar-te fins a l'extrem que les llàgrimes et córreguen galta avall, com qualsevol adolescent enamoradís o un imbècil devot dels *culebrons*. Sí, aquella nit em considerava un amant inexpert, un jovenet fràgil i trencadís. *Ai, las!*, que deien els poetes provençals!

Tot just, *laus Deo*, exactament el contrari. Una falsa alarma, un acte d'impostura. Estaves tan bella, atractiva amb tanta força, gairebé diria que amb ràbia, asseguda al sofà amb les cames creuades, amb un vestit negre que semblava part del teu cos, pell de la teua pell, i el pèl negre, curt, arreplegat, que deixava lliure un coll reblert de subtileteses, envoltat a penes per un collar com un invisible fil fosc, que no hi havia cap altra possibilitat que no fóra estimar-te. Perquè fou veure't la copa d'anís entre les mans, sentir el dringueig indolent dels glaçons contra el vidre i com deixaves esvarar endins de la boca, amb estudiat desafiament, un glaçó, desfent-s'hi, mullant els llavis refulgents de sobte per una espurna imprevista, i tot d'una desaparèixer llampant els calfreds i la malaltia i la por i la timidesa i el dubte.

Vaig abocar-me sense cap precaució al cràter del volcà i vaig enfonsar la llengua endins de la teua boca, al fons de tot, com una fletxa pregona, cercant amb desesperació la teua llengua, que agosarada no fugia per a res d'aquell iceberg entre les aigües, a l'encontre decidit de la meua. Era una lava de fred que ens cremava, un riu que es desfeia a mesura que ens besàvem mentre el fèiem anar d'una riba a una altra,

d'una boca a l'altra, el gel fent-se escàpol a mesura que el nostre desig creixia, convertint-se la saliva i l'aigua que ens omplia les boques en un mar obert i salvatge, en maregassa enmig de la galerna.

Ho reconec: aquella nit no estava jo per a massa subtiletes. Després conegueres com m'agrada demorar-me en el desig, fer-lo un viatge interminable on no té tanta importància el lloc d'arribada sinó les estacions que cobreixen el trajecte, la visita als palaus –tots, els immensos i els graciosament petits, els divuitescos i els romàntics, els medievals i els modernistes, sense exclusivismes sectaris–; el passeig per les sales més recòndites del museu –sempre hi ha un quadre que no has vist, una pinzellada que t'havia passat inadvertida, per culpa de les presses, talment una càmera d'un turista japonès, o una composició perfecta, amagada entre els plecs d'una túnica vermella–; la compra d'unes arracades diamantines en la joieria més valuosa –i per què no un *breakfast at Tiffany's*?–, un paisatge verdíssim, un bosc de matolls i herbes altes, un jardí secret lluitant contra les excessives velocitats del tren.

I després del torrent turbulent dels llavis vaig posar-te la mà directament entre les cuixes, i en alçar-te la falda l'aigua ja era el gran oceà que t'havia negat totes les ribes del cos: i el teu cony va proclamar, entre l'alegria del sotsobre, la desfeta d'aquell sisme submarí.

Vaig voler obrir-te les cames, i a penes insinuar-ho vas oferir-te sencera, sense dubtes. Amb la seca estrebada d'una urpa com de fera en zel, les bragues –ah, negres també, com el teu vestit, com el teu cabell, com els teus ulls, nit de ne-

gre setí!— van anar a caure en un vol curt, d'ales tallades, damunt del televisor —estàvem tan excitats que ni tan sols vam riure'ns, la rialla vingué després, en evocar-ho—, i els meus pantalons i els calçotets, tots en un embolic furiós, van caure per terra: vaig entrar dins teu com si cercara l'ànima dins de l'abisme, la llum que tot ho il·lumina en l'ombra més pregonna, l'estrella errant..., però no vull enganyar ningú: aquestes reflexions són d'ara, bastides des de la memòria i la recreació, des del goig en tornar a imaginar-me aquell instant preciós en què per primera vegada vaig sentir el teu sexe apoderant-se'm, prenent-ne possessió, usdefruit d'un cos —el meu— que fins aleshores havia cregut que només a mi em pertanyia.

Vam redolar per damunt de la catifa, ja despullats, només vestits amb la suor i la saliva i un desig tan vehement que tot just començava a desvetllar-nos: si t'arrapava les natges les teues ungles de foc se'm clavaven en l'esquena; si et mossegava el cim altíssim dels mugrons em responies amb un mos de gossa enfurida al coll, deixant-hi un petit rastre blau; si t'abraçava t'acoblaves tan perfecta com l'heura a l'arbre, quan de sobte, en un dels girs d'aquella sènia frenètica, em detenia damunt teu i l'embranchida era més forta, més ferma, com si amb la violència del colp volguera arribar més lluny en aquell badall magnífic, allà on ningú no hauria arribat encara, una illa del paradís encara no descoberta, encara inhabitada. T'estremies i el teu estremiment m'alletava, em nodria l'arrel del desig, com si el foc immens necessitara ales per a avivar-lo, i ja no era possible detenir-me: eixint del cau deixí que l'esperma et saltara sobre la panxa i un núvol de clapes

blanques va cobrir-te, com petites petjades que brillaven en la suor –talment aquell vers de Pere Gimferrer: «el glop de la neu al teu ventre», que un altre dia vaig llegir-te.

Esgotats, l'un al costat de l'altre, vam deixar-nos caure, abraçats per primera vegada. Aleshores, mirant-te als ulls vaig ajupir-me cap al teu ventre, i amb la punta de la llengua vaig prendre una mica d'aquell líquid de la vida, i amb un bes el vaig desar en la teua llengua, com un extraordinari pacte de sang sols reservat als veritables amants.

Només aleshores vaig ser conscient que mentre fèiem l'amor era Bruckner la música que ens acompanyava. També, ell havia arribat a la fi, amb l'esclat de la coda inicial de la *Setena simfonia*. Vaig oblidar-me del calfred profund que sempre em provocava, d'aquella ferida com d'agulles de foc en la carn. Perquè la teua fou una llum encara més intensa, més immensa, que la d'Anton Bruckner.